

FILMEN

Scenebillede fra

»Mathilde«

Daglig Forevisning af stort righoldigt Program.

Udenlandske Kunstfilms. — Egne Optagelser.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftm.—11 Aften. — Søndage fra Kl. 4 Eftm.—11 Aften.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

HURTIG LEVERING

BILLIGE PRISER

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER

BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25

TELEFON 4708

A/S **KINOGRAFEN**

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

SLOTSHVÆLVINGENS
HEMMELIGHED

Drama i 3 Akter.

Længde ca. 987 Meter.

„FOR SENT“

Drama i 2 Akter.

Længde ca. 600 Meter.

MATHILDE

Drama i 3 Akter

efter Eugen Sues bekendte Roman af samme Navn.

Længde ca. 936 Meter.

== STORT REKLAMEMATERIALE ==

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

Mindste Ordre 5000 Stkr.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000	— — to —	» 12,00
50,000	— — tre —	» 22,00
100,000	— — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000	— — to —	» 17,00
50,000	— — tre —	» 31,00
100,000	— — fire —	» 53,00

Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag.

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

HOFFOTOGRAPH

ELFELT

ØSTEGRADE 24

besøges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem
HERTZ'S
ANNONCEBUREAU
Sct. Pederstræde 19
København
Telefon 4022-4023-4024-4025

Et Filmmuseum.

Nu lader det til, at man saa smaat begynder at komme med.

Her i det lille Danmark har vi det jo ikke med at forhaste os. Først naar det ikke længer nytter at gøre Modstand imod en Ting, fordi den i sig selv ejer en saadan Livskraft, at den ikke kan dræbes, aabner man Øjnene og begynder at indføre de Ting, som Udlandet forlængst er bleven klar over ikke kan undværes.

Men nu lader det virkelig, som om vi herhjemme saa smaat begynder at tænke paa at skabe et Filmmuseum.

Verden over er Tanken forlængst realiseret, og der gemmer man allerede nu Begivenhederne fra de sidste 10 Aar, en Skat, som vort mulige Museum i hvert Fald kommer til at savne, fordi man først nu har faaet Øjnene op for, at et saadant Museum er aldeles nødvendigt.

I et Blad har der staaet en Artikel om Sagen, og man har indhentet Oplysninger fra de Mænd, der kan tænkes at komme i Spidsen for et saadant Foretagende. Man er gaaet til Kommunen, og der har man været klar over, at det kunde være meget rart at have en Del Film, der viser Gadelivet i Byen og de gamle Bygninger, der en Gang i Tiden vil forsvinde.

Til en saadan Tanke stillede man sig paa disse Steder ret venlig, og den Journalist, der havde med dette »Stof« at gøre, var straks henrykt over dette storslaaede Resultat og priste Planen i høje Toner.

Men alligevel er der vist her al mulig Grund til at passe paa, at Idéen ikke forkludres fra begyndelsen af.

Vi skal ikke have et »Filmmuseum«, der er et lille Appendix til de Smaasamlinger, vort Raadhus rummer, og gemmes hen paa et Sted, hvor ikke et Menneske har Fornøjelse af det eller kommer. Vi skal have et stort Films-

museum, der ikke blot rummer Folkeliv — hvoraf vi jo næsten intet har her i Byen — og gamle Huse, men vi skal have et stort Museum, der rummer alt, hvad der er sket og kan foreviges ad fotografisk Vej i Staten Aar for Aar.

Filmen vil ikke lade sig spise af med et Værelse i Raadhuset, saa man kan sige, at Kravet om et Filmmuseum er opfyldt, naar det er sket paa en saadan Maade, at Filmen ikke kan være tjent med det. Den kræver ikke et kommunalt Museum, men et Statsmuseum.

Man har indtaget saa mange pjankede Standpunkter, naar det gjaldt den nye Industri, hvis Størrelse og Betydning man kun modvilligt gik med til at erkende, at det snart var paa Tiden, at man fra autoritativ Side erkendte, hvad Filmen er værd, og hvad den har Lov til at fordre.

Man kan naturligvis mene, at man bør være glad ved en lille Begyndelse, der dog altid er en Fremgang, men som Filmsindustrien nu staar herhjemme, bør den støttes saa meget som muligt, og ikke mindst bør man gøre alt for overfor Udlandet at bevare den Stilling, vi har opnaaet.

Et lille Værelse i Raadhuset, hvor der opbevares Film, vil være et Fremskridt, men et stort nationalt Filmmuseum, støttet af Staten, vil vække Opmærksomhed i Udlandet og gavne vor Industri.

Til et saadant Formaal vil man sikkert kunne vente den største Støtte fra alle danske Filmskompagnier og ikke, som ved det kommunale, blot fra eet enkelt, der har lovet at skaffe alle de gamle Huse, vi har, henkøbt paa Filmsstrimler.

Et Statsmuseum er det Maal, man først bør kæmpe for, og det er aldeles ikke for stort, naar man ved, hvor stor en Faktor Filmsfabrikationen allerede nu er i dansk Erhvervsliv.

E. H. J.

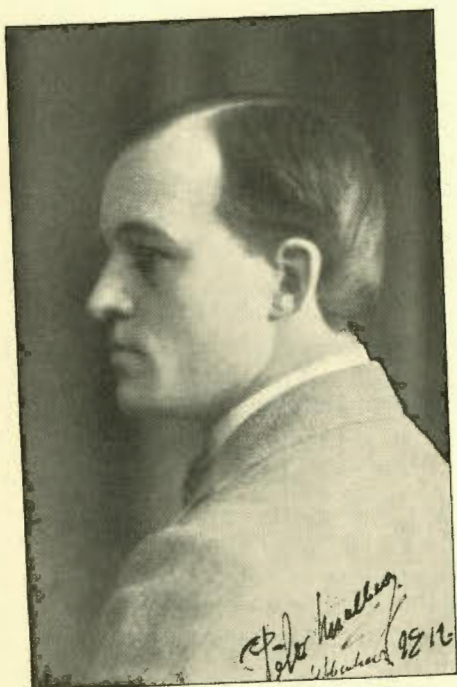

Dem Filmen kalder —

Interview med Peter Malberg.

Skuespiller Malberg har en yngre Broder, der endnu har Fornavn.

Det fine i Kunsten er nemlig, naar man har naaet det Stadium, hvor man kun har eet Navn, det være sig For- eller Efternavn, men før man naar dette ophøjede Stade, hvor man, om jeg

saa maa sige, staar paa eet Ben, maa man staa paa to.

Peter Malberg er ogsaa Skuespiller og saare godt kendt i Provinsen, hvor han har spillet et stort Repertoire, og er nu kommen her til Byen for at blive af med sit Efternavn, Fornavnet kan han nemlig ikke godt faa skaaret væk, thi det er jo Broderens Privilegium, men vi har jo en *Johanns*, saa hvorfor kan vi saa ikke ogsaa faa en *Peter*.

Og nu skal han filme.

Og derfor skete det, at jeg forleden Dag sad paa »Dagmar« og ventede paa ham.

Forud var der gaaet det, at en Mand, der har et stort Navn i Filmsverdenen, havde ringet

mig op og sagt, at Peter Malberg burde jeg passe paa — han havde Evner.

Og saa sad jeg altsaa som før sagt paa »Dagmar« og passede paa ...

Ind træder en elegant ung Mand med en smuk Skikkelse, og jeg er straks klar over, at det er ham.

Saa slaar vi os sammen, og han gør straks et fordelagtigt Indtryk ved at kalde mig: Hr. Redaktør ...

Vi bestiller Kaffe og et Par individuelle Kager, og saa klør vi først løs paa de positive Oplysninger.

Peter Malberg er 25 Aar og har i 5½ Aar spillet i Provinsen. Heraf kan man slutte, at han var 19½, da han begyndte, hvad der ikke imponerede mig, jeg kom i Børnehaven da jeg var 4¼ ...

Han har baade spillet Sortebroder Knud i »Axel og Valborg« og Charles Tante, Narren i »Dansen paa Koldinghus« og har kort sagt gennemgaaet den udmærkede Skole, 5 Aar i Provinsen er.

Og nu har han altsaa arbejdet sig ind her i Byen, han har spillet i »Revolte« paa Frederiksberg — og her var det, Filmen fik fat i ham.

Dagen efter Premierer, hvor han første Gang viste sig for et københavnsk Publikum, laa der et Filmstilbud paa hans Bord, og derfor sidder vi altsaa her ...

»Sig noget om Filmkunsten,« siger jeg.

»Filmen har den store Fordel for Kunstneren, at den ligesom et Spejl viser ham ham selv og derigennem viser ham en Vej til stadig Forbedring.«

Det er slet ikke saa daarligt ramlet ud saa dan midt i en Flødebolle, og min Respekt for Hr. Malberg vokser.

»Kan De maskere Dem?« spørger jeg saa

»Kære, jeg er Svend — Malersvend. Jeg har været Teatermaler ved Aarhus Teater, før jeg blev Skuespiller.«

Det var meget morsomt, men jeg maatte ind paa Scenen, og saa lod jeg mig engagere for 2 Kroner pr. Spilleaften med egne Dragter. Det var jo ikke saa meget, og det ser ikke godt ud, naar man spiller Greve med bagflikkede Støv-

ler. Derfra kom jeg til Steffensen, Schönfeldt og Walter. Siden har jeg turet med Fjeldstrup og Fru Nansen i Sverige og Norge med »Fru Majas Hævn«.

Ovenpaa saa mange Positiviteter tør jeg ikke spørge mere, og hvorfor vel ogsaa trække det længere ud?

Peter Malberg er en sympatetisk ung Skuespiller med brilliant Filmsansigt, der sikkert vil kæmpe sig frem i Skuespillerverdenen.

nemo.

Filmens Farer.

Man gaar i Fare, hvor man gaar. Stormer det, kan man faa en Tagsten i Hovedet; er det stille kan man møde sin Skædder — aldrig véd man sig sikker for hvad, man kan komme ud for.

Men filmer man — og det gør jo snart alle Mennesker, jeg véd da over 10, der gør det — er Chancerne for at komme noget til betydeligt forøget.

Vil man lykkesforsikres, og er man Gasfitter — en yderst respektabel Stilling — da koster dette saa og saa meget, men filmer man, er det godt 20 Kroner dyrere om Aaret.

Assuranceselskaberne har aabenbart ikke videre stor Fidus til den Bestilling, og de, der hengiver sig til den, kommer jo ogsaa ud for lidt af hvert.

Snart skal de springe i Vandet fra en Damper, snart springe paa et Tog i fuld Fart, ærlig talt, man forstaar saamænd saa udmærket, at Premiererne ryger i Vejret.

I de allersidste Dage er der her i Byen udspillet et Filmdrama, der meget nær kunde være blevet meget ubehageligt for Helten, der kun ved et specielt for ham konstrueret Guds Under slap for at sætte Livet til.

Man optog en Privatfilm — en Privatfilm er en Film, der optages ikke af et af de store Kompagnier, men af Privatfolk, der optager en enkelt Film og ser at faa Negativet solgt med en passende Avance — og heri skulde der forekomme en Flugt over Plankeværker etc.

Denne Del af Dramaet syntes man imidlertid ikke var spændende nok, og saa fandt man paa,

at der i en af de Baggaarde, Helten skulde igennem, vilde man stille en løs Tyr, hvilket vistnok ikke før er gjort paa Film.

Altsaa drager man ud paa Kvægtorvet og her finder man ganske rigtigt et herligt Eksempplar af denne smukke, men ingenlunde ufarlige Dyreart.

Det var endda et ganske ualmindeligt Eksempplar, thi det var fra Jylland, hvor Tyren var født og opfostret, sendt her over for at slagtes, da Dyret var saa uregerligt, at man ikke kunde komme ud af det med det.

Denne Tyr fik de nu udleveret til at filme med, og den blev sluppen løs i en Gaard, hvor Helten skal igennem.

Det gaar udmærket, Helten springer ned til Tyren, medens den mere forsigtige Operator sidder paa Plankeværket og drejer paa sin Kasse.

Alt dette forløb forbavsende godt, Tyren var usædvanlig skikkelig, maaske imponeret over Frækheden, maaske smigret over at blive fotograferet, men da man, gjort overmodig ved Heldet, besluttede at drive Spasen endnu videre, gik det galt.

Det har altid blandt stærke Mænd været en Prøve at dreje Halsen om paa en Tyr. Der skal ikke saa forfærdelig mange Kræfter til, mest kommer det an paa et Snuptag, og der skal her i Byen være 2 Slagtersvende, der kan udføre Kunststykket.

Helten — han hed for Resten Nielsen — skulde nu ogsaa udføre dette lille Behændighedsstykke og tog i den Anledning fat paa Horndyret, der nu vaagnede op til Daad. Med et rask Kast frigjorde den sine Horn fra Hr. Nielsens Heltehænder, og anbragte dem midt i hans Mave. Derpaa kastede den ham op i Luften, og da han kom ned, — ja, da han kom ned, laa han paa Kommunehospitalet. At han ikke faldt ned paa Vestre Kirkegaard, var, som før sagt, et enestaaende Held. ...

Hele denne Episode kan være meget morsom at læse om, men i Virkeligheden er det ganske forkasteligt, at lade en Skuespiller indlade sig paa sligt. Filmen har i Forvejen Modstandere nok, saa man ikke behøver at skaffe den flere ved den Slags Letsindigheder.

Jim.

Film og Bøger.

En Artikel i Nordisk Boghandlertidende.

I sidste Nummer af »Nordisk Boghandler-tidende« findes en Artikel med Overskriften »Billeder og Bøger«. Under denne rolige Titel skjuler sig en for filmsinteresserede meget interessant Artikel, hvoraf vi mener her at burde hidsætte et Stykke:

Alt har — begynder Artiklen — sin Begyndelse, og alt har sin Ende; selv det mest grundmurede staar for Fald, og nu har Ilden tændt i Boghandelens Hus, selvom det endnu kun er en lille Gnist, lige opdaget af den, der slaar Allarm.

Edison, den store Edison, arbejder for Tiden paa at fuldkommengøre Filmen til Brug ved Skoleundervisning, og mener selv, at et Barn lettere lærer ved Billeder end gennem Bogstaver. »Jeg vil erstatte Skolebøgerne med de levende Billeder,« siger han, og inden længe kopieres Undervisningsfilmene og sendes ud over Jorden til Alverdens Skoler.

»Altsaa, om en Del Aar ser vi, at *Boghandelen mister Skolebøgerne* og dermed en væsentlig Del af deres Omsætning. Men jeg tror, den vil miste mere for ikke at sige alt.« Snart vil Filmsfabrikanterne se deres Fordel i ikke alene at lave de smagløse Sensationsbilleder, Hoben nu sværmer for, men ved fornyet Teknik kaste sig over det bedre og mere kunstneriske.

Ustandseligt vil det levende Billede fortrænge ikke alene det levende Skuespil, men ogsaa den døde Bog. En Arrække vil det selvfølgelig kræve for Filmen at kvæle Bøgerne og Handelen med dem, længere maaske, end jeg tænker mig, men Bogkunsten vil før eller senere naa til sin Slutning.

Hvem vil give Penge ud til Bøger med døde, kolde Typer, der tilmed slider paa ens Øjne, naar man for en 50 Øre kan sætte sig ind i en hyggelig Sal og slaa en Aften ihjel med at se det levende Liv udfolde sig paa det hvide Lærred. Selv den smidigste Pen kan dog ikke male Livet frem, saaledes som levende Mennesker. Naar Filmen først sidder fastere i Sadlen, vil

den selvfølgelig ogsaa finde sine Digtere, der vil digte lige saa skønt som dem, der nu digter med Pennen.

Hvem vil ikke foretrække at se en Rejse i levende Billeder fremfor at læse selv den bedste trykte Beskrivelse deraf. Den første vil være nok saa paalidelig som den sidste. Eller tænkt blot, hvor mange Gange bedre vil det ikke være for Lægen, der studerer en Sygdom, at følge den i levende Billeder, fremfor at skulle læse Side op og Side ned gennem mange Bind.

Der kan tænkes mangfoldige andre Forhold, hvor Filmen vil være bedre end Bogen. Maaske vil Filmen ikke fuldt ud kunne fortrænge Bogen; der vil maaske altid forblive Omraade, hvor det vil være ugørligt at erstatte Bogen med Film. Men Boghandelen vil i alt Fald miste saa meget, at den fra at være en Levevej for de Tusinde vil svinde ind til kun at kunne være det for de Hundrede. Al Skolebogs og den meste Undervisningslitteratur, den allerstørste Part af Skønlitteraturen og det meste af den populære, oplysende Litteratur vil om en Arrække, kortere eller længere, være tabt for Boghandelen.

— — Saa vidt Artiklen. Maaske maler dens Forfatter Fremtiden med for stærke Farver, men at der er en hel Del Sandhed i Betragtningerne, vil ikke kunne nægtes.

Filmsskuespillere.

Det siges med Bestemthed, at Aage Garde fra næste Sæson vil være knyttet til Aarhus Teater som dets Direktør.

At han var blandt Ansøgerne, og at han havde gode Chancer, vidste man, men nu skal Afgørelsen altsaa være falden.

Dermed vil Aage Garde sikkert i alt Fald for en Tid være tabt for Filmkunsten, og han i det sidste Aar har viet sine bedste Kræfter.

Han har baade selv spillet med i forskellige

Filmsdramaer og ogsaa sat i Scene, og Filmen »Mørkets Gerninger« er saaledes bleven til under hans Ægide.

Hr. Garde vil i Aarhus blive budt velkommen af en stor Skare Venner, dem, han har samlet sig i de Aar, han virkede som Skuespiller ved vor første Provinsscene.

Kunstnerkaar.

Der var en ung Skuespillerinde, der henvendte følgende Ord til mig: »De kan tro, det er ikke morsomt for mig at leve for 50 Kroner om Maanedens endnu mange Aar efter, at jeg har arbejdet mig frem af Statisternes Flok!«

»Nej naturligvis,« svarede jeg — og spurgte: »Men hvad siger Hr. Direktøren da?«

Han siger, at jeg skal ikke leve for 50 Kroner, men for min Kunst — og saa kan De jo altså, føjer han til.

Naa, gør han det, tænkte jeg, og mindedes en anti-filmsk Udtalelse af Hr. Direktøren til

et herværende Dagblad, hvori han — som mange andre — for fuld Kraft aflivede de levende Billeder.

»Filmen«s Læsere vil sammen med mig forbavses over Hr. Direktørens Udtalelser og vil synes, at de *mundtlige* og de *skriftlige* kun meget daarligt stemmer overens; og vi vil tilføje: »Hvorlænge skal denne Snakken vare ved? Er det ikke ligesaa ørkesløst som f. Eks. at debattere, hvorvidt Maanen vedvarende skal have Lov til at dreje sig rundt om Jorden?«

Vore Teaterfolk skulde vænne sig til at anerkende Filmen officielt — ikke for Filmens Skyld (den klarer sig endda) — men for deres egen Skyld. De levende Billeder betaler en stor Del af de københavnske Skuespilleres Gager, og det kan vore betrængte Teaterfolk kun være glade ved. Hvis ikke Skuespillerinden med de 50 Kroner havde Biografen at ty til — hvad skulde hun saa leve af . . . ?

Og Filmen vil paa sin Side aldrig nægte Skuespilkunsten, hvad dens er! I nærværende Blad ser man som det bedste Bevis for min Paastands Rigtighed Anmeldelse af alle blot nogenlunde betydelige Teaterbegivenheder. Filmen nægter sandelig ikke Talescenen den Plads, der tilkommer den, men vil blot hævde og værne sin egen Plads i Kunstens Land.

Se blot paa *Frederiksberg Teater*, som netop i disse Dage har faaet nyt Liv; og — Haanden paa Hjertet, Hr. Direktør — hvor kommer det Liv fra?

Kunstens Kaar er sandelig ikke blevet daarligere, siden Filmen fik Tag i Publikum, og Kunsternes Kaar er under alle Omstændigheder blevet bedre!

Aage Hermann.

De to Kammerater

PJERROTS KÆRLIGHED

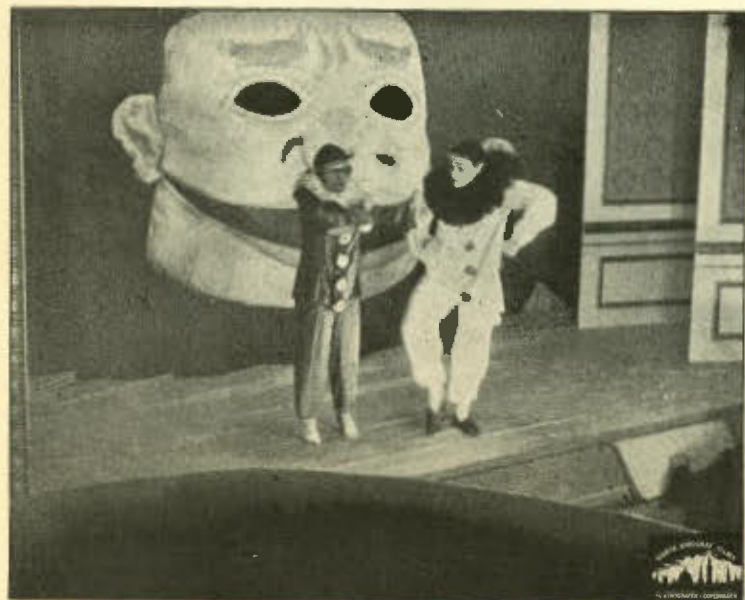
Drama i 3 Akter.

Hovedrollerne udføres af

EINAR ZANGENBERG. — EDITH PSILANDER.

Den tilkastede Rose

I Newski Vairetéen

Udlejes med Monopol for Danmark

af

A/s **KINOGRAFEN**

FREDERIKSBERGGADE 25. KØBENHAVN.

I Grevens Palæ

Teater.

„Menneskenes Børn“ og „Skatten“.

For Tiden staar vore Teatre i Repriserens Tegn.

Paa Casino er man ligesom paa det kongelige tyet til Heiberg, men mangler de Skuespillere, der kan gøre Mennesker ud af Fortidens Dukkebørn, og paa Dagmar-teatret har man fulgt samme Taktik; men med betydeligt mere Held.

Den Forestilling, som man her med Held har fremført for Publikum, er sammensat af to saa uensartede Momenter som vel muligt.

Gustav Wied repræsenterer Nutiden med »Menneskenes Børn«, og i »Skatten« har man et fint og morsomt Stykke Fortid.

Og hvilken af de to Tider var det saa, der bar Prisen og trak Aftenen i Land?

Ja, det er trist at maatte sige det, men sandt er det, at Fortid sejrede over Nutid.

Enhver af de to Tidsaldre havde faaet een Akt til at vise, hvad den formaaede, og vor Tid lagde for.

Gustav Wied er morsom, og ikke mindst i dette Stykke. Der er grelle Belysninger og fint nuancerede Replikker, alle Vegne mærker man Forfatteren, der har sørget for alle Ting.

Som typisk moderne rummer Stykket egentlig ingen Handling, det hele er Replikker og Modsætninger, der skal vække Eftertanke hos Tilskueren og hjælpe til at skabe et Billede af Vrangsidens, samtidigt med at Forsiden vendes frem.

Det lykkes fortræffeligt heri; Folk morer sig, og man beundrer Forfatterens Omsorg for selv de mindste Ting, og saa gaar Tæppet ned.

Mellemakt, Stoleklapren, et Glas Øl ved Buffeten, og naar man atter tager sin Plads i Besiddelse, kan man ikke huske andet af det Stykke, man lige har set, end at det var meget morsomt.

Saa gaar Tæppet atter op, og saa skal Fortiden til at plædere sin Sag.

»Skatten« bør man, for at kunne være ret-

færdig i denne Konkurrence, vi har udskreven, straks dele i Musik og Komædie.

Til Musikken hørte helt og holdent Frk. Ida Møller, der set fra et teatermæssigt Synspunkt var rædselsfuld med alle Operaens tillærte søde Gebærder og Attituder, endda med et Spjæt Ballet i Benene. Hun synger dejligt, men det er slemt at se paa, og faar en atter til at føle, hvor meget disse traditionelle Gebærder trænger til en realistisk Reform.

Tilbage bliver altsaa selve Komædien, og som alle Fortidens Stykker, der har holdt sig paa de skraa Brædder og ikke raadner i et Arkiv, har den en morsom Handling.

Replikken var naturligvis ikke saa fiks som Gustav Wieds, men alligevel var Stykket uendeligt meget morsommere end det, man lige havde set og glemt.

Det ligger ikke i, at Handlingen er saa morsom, thi den er ret normal for et saadant gammelt Stykke at være, men simpelthen deri, at Forfatteren ikke har sørget for alting, som der var i »Menneskenes Børn«.

Her er Plads for den begavede Skuespiller, her er ikke gjort rede for hvert Tonefald og Vridning af Ordet, her er kun antydning af et Vink, og Resten skabes af de Optrædendes Frødhed.

Og derfor blev der i »Skatten« fejret et Orgie af Komik, bredt og blodrigt, mod hvilket Nutidens Vid var spidst og magert.

Som Geronte var Malberg uforlignelig. Mantzius, der før har spillet Rollen, gjorde ham uhyggeligere, men i denne Fremførelse slog det komiske alt ned og bredte sig fra denne Figur over hele Scenen og ud over Tilskuerpladsen, hvor man morede sig af Hjertens Lyst.

Fortiden slog altsaa Nutiden af den Grund, at den gav Plads ikke blot for Forfatterens Fantasi, men ogsaa for de spillendes.

Skal man blive ved med at drage Sammenligninger mellem de to Stykker — og det er saa fristende her, hvor begge er humoristiske og spilles af de samme Skuespillere —, er det værd at lægge Mærke til de to unge Elskere, der begge Steder spilledes af Hr. Weel.

Først og fremmest ser man da, hvor svært

det er at skabe en ung Mand paa Scenen, og hvorledes dette aabenbart er bleven sværere og sværere, saaledes at man har Lov til at slutte, at det en Gang i Fremtiden vil være aldeles umuligt.

Den unge naive Jurist i »Menneskenes Børn« er ganske uvirkelig, og der er ikke en Sjæl, der tror paa ham, ikke en Gang den, der

Den unge tøsede kvindelige Figur i første Stykke forekom overdreven, fordi man i Nutiden kræver en Forklaring, der har Rod i, hvad man selv har set eller kan se, medens Fru Rindom klarede sig langt bedre og fik langt mere ud af den porcelænsagtige Lucile i »Skatten«, skønt ogsaa hun til Tider henfaldt til de af Bournonville autoriserede Attituder, der klæ-

Scenebillede fra »Skatten«.

spiller Rollen. Alle de andre Figurer i Stykket er skarpt og klart tegnede, han alene er vag og hvilende paa de Traditioner, man genfinder som værende nye og unge i »Skatten«.

Her forstaar man betydeligt bedre den unge Elsker, thi her staar man overfor Urformen, hvoraf den senere Figur er opstaaet. I grøn Firfrakke med Guldbroderi, Kaarde og Pudderparyk kan han gøres troværdig, men i et Par lange Bukser kan der ikke være saa megen troværdighed, som der kræves, for at føre ham igennem.

der levende Mennesker saa ilde og desværre ikke gik i Graven med sin Opfinder.

Alt i alt var det en morsom Vædekamp, der en anden Gang bør gentages med andre dertil egnede Stykker.

Jens Locher.

1350
425
17

„Mørkets Gerninger“.

James Brown, en Mand af god Familie, mister hele sin Formue. Hans Kone dør, og nu sidder han fattig tilbage med sin Datter.

Hensynsløse Spekulanter har gjort ham fattig, Familien har vist ham tilbage, og nu vil han, dreven til det yderste, tage igen fra Samfundet, hvad det har berøvet ham, og han beslutter at stjele fra de rige, der ikke mærker det ringe Tab.

Det er Nat. Brown og hans Datter vender tilbage efter en heldigt gennemført Ekspedition, men Jessie er fortvivlet over dette Liv, og Faderen lover hende, at det snart skal blive sidste Gang.

Næste Dag faar han Besøg af sin Nevø, den unge Musikker William Brown, og lover at følge ham op til den berømte Klavervirtuos Gambello.

Det sker, men denne er ikke hjemme, og i James Brown vaagner Tyvelysten. Han undersøger Lokalteterne og beslutter at komme igen om Natten.

Atter udruster Fader og Datter sig til den lyssky Færd, men før Jessie gaar, siger hun

Faderen, at i Nat er det sidste Gang, hun gaar med.

To mørke Skikkelser nærmer sig Gambellos Hus. De klatrer over Gitterporten og staar snart efter ved Entrèdøren.

Portneren har imidlertid hørt Støjen og tænder Trappeautomaten. Hastigt svinger de sig ud af Entrevinduet og forsvinder i vild Flug over Plankeværker og Baggaarde. Ned fra en Mur falder Brown saa uheldigt, at han slaar Hovedet. Jessie forsøger at hjælpe ham, men

da han besvimer, og der kommer Folk til, skjuler hun sig angst i en Have.

Faderen bringes paa Hospitalet, hvor han dør, og de to unge — Jessie og William, slutter en Pagt for Livet.

Saa gaar der nogle Aar . . .

William er bleven en berømt Musiker, men hans Helbred er ikke godt. Han maa sige sine Elever af, og hans opsparede Kapital forsvinder langsomt men sikkert.

Til Jessie erklærer hans Læge, at det eneste der kan frelse ham, er en Tur til Syden, men hvor skal de Penge komme fra!

Baronesse Luplin har opfordret ham til at give en Koncert ved et Selskab, men Jessie maa

gaar og meddele hende, at han er for svag til at spille.

Baronessen hører deltagende paa Jessies Beretning og om Rejsen, der ene kan frelse ham, men hun smykker sig selv med et pragtfuldt Perlebaand. Laasen paa Smykket gaar imidlertid itu, og hun lægger det ned i et lille Chatol og tager et andet paa.

Om Aftenen ved Mandens Sygeleje slaar den Tanke ned i Jessie, at hun blot ved endnu en Gang at indlade sig paa Mørkets Gerninger, kan frelse hans Liv.

Hun lister sig bort og sniger sig ind i Baronessens Palæ. Smykket ligger, hvor dets Ejerinde har lagt det om Formiddagen, men, da Jessie staar ved Maalet, er det som om en usynlig Haand holder hende tilbage og hindrer hende i at røre det.

Hun løber bort og kaster Tasken med de falske Nøgler fra Faderens Tid i Themsens. Og næste Dag faar hun sin Belønning, da Baronessen kommer til dem med Pengene til Rejsen.

„Mørkets Gerninger“, hvis Handling her korteligen er gengivet, er en smuk Film, der ofte virker ved smaa Midler.

En Replik.

I Anledning af Censor P. A. Rosenbergs Udtalelser om den svenske Censur er Dr. phil. Gustaf Berg i Stockholm, der er »ordinarie granskningsmand af biografbilder«, hvilket vil sige det samme som Censor paa dansk, fremkommet med et Svar.

Vi citerer:

Hr. Rosenberg paastaar, at »i Sverig har de en Komité, hvis Medlemmer allesammen skal se alle Billederne og saa sludre og skændes om dem bagefter«. Herom maa oplyses, at man i Sverig aldeles ikke har eller har haft nogen saadan Komité. Kongen har udnævnt to ordi-

nære Censorer (granskningsmän) for hele Riget, Dr. W. Levrell og mig, samt en Suppleant, Seminarieadjunkt Marie Louise Gagner, og en ekstra Censor, Dr. med. J. Billström. Censorernes Arbejdsmetode er saa langt fra den af Hr. Rosenberg kritiserede, at det tværtimod er den af ham for Danmark anbefalede: de to Censorer »skiftes ganske simpelt til at tage Sli-det, og i Tvivlstilfælde kan der konfereres (med Ekstra-Censoren).«

Bekostningerne er — tilføjer Hr. Berg — heller ikke saa store, som af Hr. Rosenberg anført, idet Rigscensurens Budget er 23,000 Kroner om Aaret, hvilket helt dækkes af Censurafgifterne (Agiften er 1 Krone pr. 50 Meter indspillet Film, 50 Øre for Naturbilleder). Hr. Berg slutter af med en skarp Salut til Hr. Rosenberg og oplyser til aller sidst, at den svenske Biografteater Censur i de 1½ Aar, den har bestaaet, har truffet 8,000 Afgørelser, hvoraf 6 er fremført med Klage for Kongen i Statsraadet. De 5 Klager er afviste, og den 6te endnu uafgjort.

Stumper og Strimler

Den sidste —

Kaptajnen fra Køpenick faar stadigt flere og flere Efterfølgere.

Den snilde gamle Skomager, der fik Latterbølgerne fra den hele Verden til at slaa sammen over Tyskland, er snart ved at blive glemt for nye Kaptajner, der bringer Tysklands berømte Embedsmekanisme i Uorden, og i de allersidste Dage har vi haft en ny Historie af noget lignende Art, ikke saa interessant, som de foregaaende, men dog værd at berette her, da Filmen spiller med i Komedien.

Det var paa et Flyveterræn tæt udenfor Berlin, hvor man i flere Dage havde været beskæftiget med at prøve en styrbar Ballon, bygget efter Parseval-Systemet, bestemt til den engelske Regering.

Alt var klar til den sidste store Prøvefart, og alle var paa deres Post, baade i og udenfor Gondolen.

Den kommanderende Officer stod netop i Be-

greb med at kommandere »kast los«, da en Automobil kommer tilsyne.

I Vognen sidder nogle Mænd, der vinker med et Papir og skriger: »holdt, holdt, holdt.«

Alle adlyder forundret, og en Mand fra Automobilten kravler med Papiret i Haanden ombord i Gondolen og giver Ordre til at staa til Vejrs.

Først da Luftskebet var oppe i sit rette Element fik man Klarhed over, hvem den myndige Fremmede egentlig var, og da blev man jo lidt lange i Ansigtet. Det var nemlig blot en Filmsskuespiller, man havde overdraget den Rolle at komme med i Skibet, medens en Operator sad i Automobilen og drejede paa Kassen

De levende Billeder har faaet en ny Mission, nemlig den, at vaage over, at der virkelig arbejdes i Arbejdstiden. Enhver af Arbejdernes Bevægelser optages paa Film, og det kan deraf ses, hvad han har bestilt og hvor længe han har været om det.

Det har ført til de mest forbavsende Resultater paa de amerikanske Fabrikker, hvor man har indført det, idet Ting, der før har taget en halv Time nu bliver udført paa nogle Minutter.

I »Le Cinéma, det franske Filmsblad, finder vi et stort, vellignende Portræt af Asta Nielsen og en lang meget rosende Artikel »sat« med fede Typer.

Artiklen strømmer over af Begejstring for hendes Kunst, ligesom hendes Mand, Hr. Urban Gad, omtales i meget rosende Vendinger.

For at fejre 300 Aars Dagen for Huset Romanoffs Tronbestigelse i Rusland, vil der i Kreml i Moskva blive optaget en Serie historiske Film, der skal gemmes i Statens Arkiv.

Tre Tusind Figuranter, alle klædt i gamle kendte Dragter, skal deltage i Optagelsen og Hovedrollerne spilles af Ruslands første Skuespillere.

I Paris fandtes der i 1902 kun 2 Biografteatre, nu er der 262. Alt i alt er der 2,625 forskellige Forlystelsesetablissementer i Seinstaden.

I England taler man om en Opfindelse, gjort af Aron Hamburger, der tillader at optage Øjeblikke Farvefotografier, der ikke er dyrere end almindelige Optagelser.

De levende Billeders Succes i Belgien er betydelig. Boulevard du Nord i Bruxelles er kun 500 Meter lang og der findes ikke mindre end 7 Biografteatre paa denne Strækning og man er i Færd med at opføre det 8de.

»Mathilde«, hvorfra vort Forsidebillede er taget, er en Dramatisering efter Eugen Sues rømte Roman af samme Navn, spillet af fremragende franske Skuespillere.

En Agent, der er vendt tilbage efter en Rejse i Rusland, har givet os nogle Oplysninger om de levende Billeders Udbredelse i det hellige Kejserrige.

Han forklarede, at selv i de mindste Landsbyer fandt man faste eller ambulante Biografteatre, der gjorde udmærkede Forretninger. Man behøvede kun paa Døren at opslaa et kendt Skuespillers navn for straks at faa Salen fuld.

I Frankrig har man i disse Dage i Versailles optaget en Del Films, visende Ludvig XIV's Liv og Levned. Det er den danske Stat, der har bestilt dem til Arkivet.

— De maa ikke grine saa bredt Petersen, sa kan De ikke være i Apparatet.

Naar der her i Byen gaar 100 Mennesker i et Biografteater, er de 5 Børn, de 55 Mænd og kun de 40 Kvinder.

I Monaco har hidindtil al Fremvisning af levende Billeder været forbudt. Nu har man ogsaa her maattet bøje sig for den sejrige Film, og det første Biografteater er i disse Dage bleven aabnet.

Nogle modige Operatører har i Afrika optaget en Række Film af vilde Dyr.

En af dem tilbragte 72 Timer i et Træ med at vente paa Dyrene. To Jægere bevæbnet til Tænderne var stedse klar til at give Ild, hvis Dyrene skulde opdage ham og styrte sig over ham.

Optagelsen varede 8 Maaneder, og der blev i den Tid dræbt 400 Dyr, hvoraf 15 Løver.

3000 LYS

Kinematograflys
i alle mindre Byer

faas ved at benytte vor
Triplexbrænder.

Uafhængig af
Gas- og elektriske Ledninger.
Anerkendt Konkurrent
til Buelampe.

Katalog K gratis og franko.

Drägerwerk
Lübeck, Tyskland

Internat.

Lichtbild-Kopier-Gesellschaft

m. b. H.

BERLIN S. 61, Bergmannstr. 68.

Telegram-Adresse; LICHTKOPIE.

Ydelsesdygtigste Fabrik for Kopiering
og Fremkaldelse af Film.

TUTEIN & KOCH

REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK

FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

Efter 1ste Jan. 1915

Telefoner: Cen. 4740 & 4760

Filmsfabrikkernes

Opmærksomhed henledes paa mit kolossale Lager af Møbler, passende til Filmsoptagelser, her findes alt baade i Rokoko, Louis den XVI's, Chr. den VIII's, franske og engelske Façon, kort sagt alt, og da jeg har gjort det til en Specialitet kan jeg udleje til billigste Pris og da mine Lagre stadig skifter i Façon og Størrelse anbefales det at gøre et Forsøg.

Mine Lagre er: { Adelgade 29 og 31, Telefon 7361. Citygade 20 (Dansk Møbelindustri), Tlf. 8585. Vesterbrogade 89, Tlf. 8882.

NB. Alt transporteres med egen Befordring som ikke beregnes yderligere.

Hurtig Ekspedition.

W. Bischoff.

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 13 Gange 10 pCt., for 26 Gange 20 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

EXPEDITION OG ANNONCEAFDELING: Vilhelm Priors kgl. Hof-Boghandel, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser. Monopol Films.

Af de fremkomne Monopol-Films fremhæves:

PIGEN UDEN FÆDRELAND Længde ca. 1035 Mtr.
Drama i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

PJERROTS KÆRLIGHED Længde c. 840 Mtr.
Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: EINAR ZANGENBERG.
— EDITH PSILANDER.

NAAR MASKEN FALDER Længde c. 990 Mtr.
Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

EN KVINDES ÆRE Længde ca. 825 Mtr.
Drama i 1 Forspil og 2 Akter.
I Hovedrollen: Fru EDITH PSILANDER og EINAR ZANGENBERG.

UNGDOM OG DAARSKAB Længde c. 1055 Mtr.
Lystspil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MØRKETS GERNINGER Længde c. 720 Mtr.
Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: EDITH PSILANDER — AAGE GARDE

CHAUFFØRENS HEMMELIGHED Længde c. 635 Mtr.
Drama i 2 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

Stort Reklamemateriale forefindes.
Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.
Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.
Brugte Films sælges fra 5 Øre pr. Meter.

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor: 25, Frederiksberggade 25. ♦ Strandparksvej Hellerup.
Telefon 7606—7626. Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.
Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.
Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.
Marconitelegrafisten, Drama. Længde ca. 810 Mtr.
Skovsøens Datter, Drama. Længde ca. 760 Mtr.
Kvindehjærter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.
Trofast Kærlighed, Drama. Længde ca. 615 Mtr.
Skæbnens Veje, Drama. Længde ca. 725 Mtr.
En Kvindes Ære, Drama. Længde 825 Mtr.
Chaufførens Hemmelighed, Drama.
Længde ca. 635 Mtr.
Mørkets Gerninger, Drama i 3 Akter.
Længde ca. 720 Mtr.
Pjerrots Kærlighed, Drama.
Længde ca. 840 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

Bristede
Strenger.

Miraklet.

PALADS-TEATRET

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan hyde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon, Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester Fr. Schnedler Petersen.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

UDLEJES AF

A/S KINOGRAFEN • FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606—7626 • KØBENHAVN